

nebo které z biblických příběhů destilují paragrafy katechismů. Totiž to nejdůležitější, co nám náboženské texty nabízejí a co nás mají naučit, je *umění hledání*, nikoliv hotové odpovědi. Ale dnes udělám výjimku a nabídnu možné řešení tohoto biblického koánu.

Před kým má být dobrý skutek skrytý a komu má být viditelný? *Dobrý skutek má být skrytý před tím, kdo ho koná.* Má být spontánní, dobro má tryskat ze srdce, nikoliv z kalkulace, co mi to vynese (zda mi to ten druhý oplátí, zda mne lidé budou vidět a chválit). Nemám používat své dobré skutky ke krmení svého idealizovaného obrazu ani ve vlastních očích, ani v očích druhých. Proto Ježíš tak důrazně radí, abychom opustili počtářskou logiku „já na bráchu, brácha na mě“, nýbrž prokazovali dobro především *chudým*, to znamená těm, kteří nám to nemohou oplátit. *Jen nezištnými dobrými činy se vyvažuje zlo a svět, zlem vychýlený, se vrací do rovnováhy.* Pragmatický kalkul to nedokáže.

Mnoho příkladů právě nyní vidíme zblízka i v dále. Americký prezident se prezentuje jako

spravedlivý zachránce světa před zrůdnými diktátory. Dovede potrestat zločince Madura, protože si tím vydobude cestu k venezuelské naftě. Horšímu zločinci Putinovi jeden den sice hrozí, druhý den ho však prohlašuje za svého přítele a nekoná. Naše současná vláda se stále odvolává na vůli většiny, projevenou ve volbách. Ve skutečnosti připouští ke klíčovým místům ve vládě představitele stran, které získaly minimum hlasů, a její současná podoba stojí především na dohodě dvou politiků, že si vzájemně pojistí imunitu, aby unikli soudu a spravedlivému potrestání – vítězí nikoliv demokratická volba lidu, nýbrž hra „já na bráchu, brácha na mne.“ Výsledkem je demoralizace společnosti – lidé vidí jejich špatné skutky a arogantní vyjadřování a vystupování (které už ani neukrývají pod koberec) a nechají se tím inspirovat v malých i velkých záležitostech své každodennosti. Demokracie se v otráveném morálním klimatu pochopitelně dusí. V našem světě se dnes špatně dýchá – je nejvyšší čas otevřít okna i dveře.

Mons. Tomáš Halík

AKTUALITY

ÚKLID KOSTELA V ROCE 2026

Prosíme o výpomoc při generálním společném úklidu našich kostelů v tomto roce:

Děkanský kostel – v sobotu 28. 3. – před Květnou nedělí

Koštofrank – v sobotu 20. 6. – před slavností sv. Jana Křtitele

Děkanský kostel – v sobotu 27. 6. – před slavností sv. Petra a Pavla

Koštofrank – v sobotu 31. 10. – před dušičkami

Děkanský kostel – před Vánoce (výzdoba, stromky) – bude upřesněno

Dále prosíme, aby se do připraveného archu v kostele zapsali ti, kteří si vezmou na starost dílčí úklid kostela v ostatních měsících mimo velké úklidy. Dílčí úklid spočívá ve vysátí koberců, zametení lavic, vstupních prostor, sakristie.

Předem díky za Váš čas a úsilí věnované úklidu kostelů.

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 12. února 2026. Uzávěrka následujícího čísla: 26. února 2026. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník
ŘK farnosti Semily

Číslo 4 15. února 2026

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 16. 2. – 1. 3. 2026

16. 2.	Po	–	–	–	
17. 2.	Út	KA	18.00	za ++ Miroslava Hrdinu a manželku	
18. 2.	St			POPELEČNÍ STŘEDA	
		KO	18.00	za ++ prarodiče a ++ rodiče z obou stran	
19. 2.	Čt	KA	08.00	na úmysl rodiny	
20. 2.	Pá	KO	17.30	pobožnost křížové cesty	
		KO	18.00	za + Cecilii Novotnou a živou rodinu Kopalovu	
21. 2.	So	DD	13.30	za farníky	
		KA	18.00	za ++ Marii Fialovou, Josefu Votočkovou a manžela	

22. 2. Ne 1. NEDĚLE POSTNÍ

KO 08.30 na úmysl rodiny Struplovy

23. 2. Po KA 18.00 za + Jaroslava Růtu

24. 2. Út KA 18.00 na poděkování za uzdravení syna

25. 2. St KA 08.00 za + Stanislava Nygrína a ++ manžele Strnadovy

26. 2. Čt – – –

27. 2. Pá KO 18.00 pobožnost křížové cesty

28. 2. So – – –

1. 3. Ne 2. NEDĚLE POSTNÍ

KO 08.30 ke cti Ducha svatého za + Josefa Tomíčka

den přísného postu

Často se setkávám s věřícími rodiči a prarodiči, jejichž dospívající děti nebo vnoučata ztrácejí zájem o náboženskou praxi: „Proč mám chodit do kostela, když mně to nic nedává? Když farář káže nezázivně nebo říká věci, se kterými nemůžu souhlasit? Když se tam nesetkávám se svými vrstevníky?“ Rodiče jsou bezradní z toho, že se jim nedaří předat víru další generaci. Zpovídají se z toho, modlí se za své děti, někteří se obávají o jejich věčnou spásu. A ptají se: jak na to máme reagovat? Jak to, že my jsme s tím neměli problém, a oni ho mají? Co se změnilo?

Změnilo se toho hodně. Třeba výchova ke kritickému myšlení. Ve svobodné a demokratické společnosti vedeme své děti k tomu, aby nevěřily všemu, co se jim říká, aby nepřijímaly jakékoli informace z internetu, aby dokázaly zaujmout odstup a vytvářet si vlastní názor. Jedině tak se může člověk uchránit od vlivu dezinformací, zaujímat kritický pohled na veřejné dění, nepodlehnout lákavým nabídkám obchodních a politických podnikatelů. Pak ovšem musíme počítat s tím, že bude kriticky myslet ve všech oblastech života, včetně té náboženské.

V tomto světle lze snadněji pochopit, proč mladí lidé opouštějí náboženskou praxi: nechtějí se ztotožnit s něčím, co není v souladu s jejich myšlením, zkušenostmi, zájmy, sociálními vazbami. Často jim vadí kněz, který bohoslužbu prožívá rutinně, káže nezázivně nebo říká věci, s nimiž nemůžou souhlasit. Často mají k dispozici mnoho aktivit, které jim dávají větší smysl než návštěva bohoslužeb. Nebo se mimo kostel setkávají s kamarády a vrstevníky, které v kostele nenajdou. Většinou to neznamená, že by ztráceli víru, ale objevují Boha i jinde: v krásě přírody, v umělecké sebereprezentaci, v intimních vztazích.

Jak na to reagovat? Neexistuje zázračné

řešení, ale důležitý je dialog. Syna nebo dceru v pubertě nemá smysl nutit k účasti na nedělní bohoslužbě, když oni sami nechtějí. Má ale velký smysl ptát se jich na důvody a diskutovat o nich, nikoli z pozice autority, ale jako rovný s rovným. Často pak zjistíme, že proti našim argumentům (vždycky to tak bylo, je to církevní příkazání, setkáváš se tam s Bohem...) jsou jejich argumenty stejně závažné a vyžadují hlubší přemýšlení (co bylo, nemusí být; proč by mně církev měla něco příkazovat; s Bohem se můžu setkat i jinde...). Jak mně nedávno řekl jeden táta: „Ty diskuse s mými dospívajícími dětmi nejsou jednostranné, já se od nich učím možná víc než oni ode mě.“

Nejde však jen o věc rodiny. Je i v zájmu církve, aby vytvářela pro všechny takové podmínky, které je od návštěvy bohoslužby neodradí. To znamená především živé společenství, kde se setkávají všechny generace, kde najdou i mladí lidé své vrstevníky, kde můžou prožít něco, co je inspiruje, co je nadchne, co je motivuje. K tomu patří taky smysluplné kázání, aktivní účast na liturgii, prostor k neformálnímu setkání po bohoslužbě. Jistě, ani tehdy nepřitáhneme do kostela všechny, ale pomůžeme aspoň některým. Opakovaně to dosvědčují rodiče, kteří začali se svými dospívajícími dětmi jezdit do jiného kostela, třeba desítky kilometrů vzdáleného, kde byly bohoslužby pro ně přístupnější.

My salesiáni klademe na vstřícnost vůči mladým lidem velký důraz. Jistě, nelze říct, že z našich kostelů mladí lidé neodcházejí. Ale aspoň se snažíme dělat všechno pro to, aby se tam cítili doma. Snad se nám to daří.

P. Michael Martinek, SDB

„Ježíš řekl svým učedníkům: „Vy jste sůl země. Jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře. A když se svítlna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem v domě. Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“

Vzpomínám, že jsem byl jednou pozván do rádia k zamyšlení nad biblickým textem. Paní redaktorka mi řekla: Je to před Vánoci, mělo by to být něco sladoučkého! Odpověděl jsem jí: Madam, to nemohu sloužit. My křesťané jsme sůl, nikoliv umělé sladidlo.

Sladoučkých řečiček a pocukrování reality levnými frázemi už zaznívalo za staletí z kázání už dost, a bylo to stejně škodlivé zkreslování evangelia jako strašení peklem a rozhněvaným trestajícím bohem.

Všimněme si, že Ježíš neříká: Máte se stát solí a světlem, nýbrž „vy jste solí a světlem“.

Být solí a světlem není vůbec naše zásluha, ani výsledek našich morálních výkonů či snažení.

Je to milost, Boží dar. Funkci soli a světla nemůžeme plnit svou zásluhou a přičiněním, svými mravními kvalitami. Je to projev Kristovy přítomnosti v nás. On v nás přebývá skrze víru a křest, a proto můžeme působit jako působí sůl v pokrmu a světlo ve tmě. Opakuji: Tuto kvalitu soli a světla si nemůžeme sami vydobýt, koupit ani zasloužit. Dostáváme ji darem, spolu s darem víry a darem křtu.

Můžeme však o ni přijít, můžeme ten dar nevyužít, promarnit – můžeme vlastní vinou ztratit chuť soli a zakrýt světlo a stát se tak neužitečnými. Můžeme ztratit svou křesťanskou identitu konformitou vůči nedobrému prostředí, můžeme svou víru zanedbat, ne-

rozvíjet, nechat zplesnivět, zapřít či zradit mnoha způsoby. Můžeme Kristovo světlo, které symbolizuje křestní svíce, zastínit vlastním egem. Mnoha způsoby můžeme plamen Kristovy přítomnosti v nás tlumit a ohrožovat. O světlo je třeba pečovat – a dbát, aby svítilo druhým lidem, aby bylo druhým k prospěchu – proto jsme ho dostali.

Stále se vracím k závěrečné scéně Čapkova vizionářského románu Krakatit, v níž stařeček (postava symbolizující Boha) říká ctižádostivému vynálezci třaskaviny, že má mít především na paměti, aby plody jeho talentu *lidem svítily a hřály*.

Ale ještě jeden výrok v uvedeném evangelijním úryvku je zarážející. Ježíš přikazuje svým učedníkům, aby darované světlo neskrývali, *aby lidé viděli jejich dobré skutky* a velebili jejich Otce v nebesích. Copak na jiném místě Ježíš neříká, abychom nevytrubovali před sebou, když konáme dobré skutky, abychom je činili ve skrytosti? Což neříká dokonce, aby při dobročinnosti ani naše levá ruka neviděla dobro, které koná naše pravice? Neříká snad, že Bůh odmění jen ty dobré skutky, konané ve skrytosti, protože ty veřejné, známé a viditelné už dostaly svou odměnu formou potlesku a obdivu lidí? Neprotiřečí si Ježíš?

V práci s Biblií je nejzajímavější vyhledat si takto protikladné výroky (je jich tam velmi mnoho) a meditovat nad nimi. Ty protiklady – učil velký teolog Origénes – tam Bůh ponechal právě proto, aby nás varoval před povrchním, prvoplánovým výkladem. To dělají sektáři a fundamentalisté, že vytrhují Boží slovo z kontextu a trvají na svém primitivně jednoduchém výkladu; dělají tak z dramatu víry její protiklad – ideologii, uzavřený systém.

Nemám rád knihy, které se snaží nabídnout správné odpovědi na zenové koány (hádkanky)